

מותקפה וילנר בכיתה החולים

לא ידעתי מה זה, אבל זה כאב לי נורא

ראל וארץ-ישראל, ובשל כך בנפשונו וב-
טוהר דיננו הדבר!

פשעים

הדקירה

אברהם בן-משה, 49, המכונה אברשה והעובד כמגיה בעתון היום, עקב באחד מערבי השבוע שעבר אחר חבר-הכנסת מאיר וילנר (רק"ח) ודקר אותו לעיני עו-

במדינה

(המשך מעמוד 13)

אדם שבחסות ישראלית, לארץ-אויב בכלל, וללא הסכם מראש עם ארץ זו, לגבי הגירוש ותוצאותיו? זאת ועוד: לפי התקנות רשאי שר הבטחון, כמובן, לבטל את הצו, כעבור זמן, למשל, אחרי שעבר זעם, שמע — ה' הנהגה היא כי הביטול יהיה ניתן למימוש, כשם שמומש צו-הגירוש עצמו לפניו, ברם, כלום תיתכן, במיקרה של ביטול צו-הגירוש של השיר-הקאדי, "החזרת המחוג", אף אם המגורש ירצה בכך, והלא בארץ-אויב הוא, ואליה, בפירוש, גורש?

פרשת סובלן. לפי סעיף 111 קיים "ועד מיעוץ", ובראשו משפטן או פקיד, שתפקידו "לעיון בכל השגה על כל צו... ולהמליץ... המלצה בקשר לכך"; ולפי סעיף 112 חל דין זה גם על צו הגירוש. לשון אחרת: בתחום זה יצר המחוקק, ואפילו הזר, ערוך בה מראש, בתוך החוקק המאפשר גירוש — פן יבוצע צו ללא זכות המגורש, לפני גירושו, להשיג שיקול חוזר, מצד גורם נוסף, מעין-שיפוט, בדין-הגירוש האזרחי, שבחוק הכניסה לישראל, אין ערובה כזאת, והינו, איפוא, פחות תקין מאשר בתקנות משנת 1945. ופרשת סובלן לימדה לקח מר — מה היא משמעותו של הליקוי החמור הזה.

מאז כבר תיקן שר הפנים במיקצת את הדבר, במישור תקנות-ביצוע, מכל מקום, בגדר התקנות משנת 1945, זאת-אומרת, דקא בתחום גירוש מינהלי-בטחוני, הביע המחוקק את רצונו לאפשר למקבל צו הגירוש את הגשת השגתו ובדיקתה התקינה, לפי דפוסים שבתקנות עצמן.

נסתפק בהצגת שאלה: כלום הופעל מלאו הדין הזה במיקרה הנדון, לפי רוח התקנות המגוטריות, החמורות ובעיקרן בכל דבר מהותי?

יש קושיות. קו נסיגה, לשונות: הלא אורח של אותה מדינה עוינת, ירדן, הוא המגורש, ולכן רק "זוכה" אותו שר הבטיחון בהשבת אבידה, זאת-אומרת, בהעברתו לארץ אורחותו, ברם, "צידוק-דין" זה אינו אלא צידוק לית-דין, והכתמת המדיניות ה- בטחונות המוצהרת של ישראל ושאיפתו ה- בסיסית של שר הבטחון לשמירת דין ול- שמירתה של דמות מדינת-חוק או שלטון בהתאם לסדרי חוק ידין: האזרחות הינה קנה-מידה לענייני גירוש רק בגדר סמכות שר הפנים, לפי חוק הכניסה לישראל, ושם רשאי שר הפנים לגרש מישראל אדם שאינו אורח ישראל, ומאידך רק מטעמים שאינם צריכים לפרשת השיר-הקאדי.

ואילו לגבי גירוש ערפי התקנות משנת 1945 אין הבדל בין אורח מקומי, לאורח מדינה אחרת או אדם נטול-אזרחות; אלא כאן קנה-המידה היחיד הוא אם המיועד ל- גירוש הינו "אדם" (לפי נוסח התקנות), ש- לגביו קיימים התנאים לגירוש — ואכן עיינינו הן הרואות שבמיקרה זה אינם קיימים התנאים האלה בכלל, וביתוס ליעד הגירוש וצורתו לא כל שכן.

דקא הסולד מלימוד סניגוריה על האיש ומעליו, רשאי להקשות קושיות אלו, ו- חייב לתרץ כדבעי — באשר בבטחון יש

יתנהגו יהודים ודוקא בארצם, את כל האשם לסבלותיהם של יהדות רוסיה ראיתי במפלגה הקומוניסטית...

ביום ראשון (של השבוע שעבר) הרגשתי שאני כבר לא יכול יותר לסבול. בשעה חמש אחרי הצהריים ניגשתי למקום עבודתי לקחתי משם סכין לחיתוך נייר והחלטתי ללכת אל וילנר הביתה וללמדו לקח.

ניגשתי אל ביתו (שבת-אביב) וחיכיתי קרוב לשעה. בערך בשעה שש יצא וילנר מהבית עם אשתו. ניגשתי אליו ושאלתי אותו אם הוא וילנר. באותו הרגע שאלתי אותו הוא הסתובב אלי — ואז דקרתי אותו בשכמו, והסברתי לו שאת הדקירה הוא קיבל בגלל הצער של יהדות רוסיה.

תחבושת מגופייה. סיפר הח"כ הי מותקפה וילנר, שעה ששכב במחלקה החירוגית מבית-החולים הדסה: "יצאתי מביתי ביחד עם אשתי, בכיוון לתחנת-המוניות כדי לקחת משם מונית ולנסוע לבית-החולים איכילוב ולבקר חבר חולה.

"פתאום הרגשתי מכה חזקה בכתף הי ימנית שלי. לא ידעתי מה זה, אבל זה נורא כאב לי. התחלתי להרגיש שדם רב נוזל ממני.

"הבנתי שמישהו דקר אותי. מיהרתי לתחנת-המשטרה הקרובה.

"תוך כדי הליכה למשטרה אני חושב שהדוקר צעק משתו לעברי, אבל אני לא שמעתי שום דבר.

"כשהגעתי לתחנת-המשטרה, תיכף הורידו ממני את המעיל העליון של החליפה ואת החולצה. שניהם היו מלוכלכים בדם וקרועים מהסכין. אחד השוטרים הוריד לי גם את הגופייה ועשה לי מזה תחבושת ארעית.

"לאחר שחבשו אותי ראיתי שאשתי ועוד (המשך בעמוד 18)

ברים ושבים שעצרו אותו מייד. היתה זאת הפעם הראשונה כתולדות המדינה שאיש ניסה להתנקש בח"כ מסויים בגלל דעותיו.

על הדקירה סיפר בן-משה, הידוע גם בשם הצרון, שעה שהובא לבית-המשפט להוצאת פקודת-מעצר: "אני הייתי אסיר ציון משך שנתיים, וכל הזמן סחבתי איתי את סבלותי. משך זמן עבודתי כמגיה ראיתי איך רק"ח חושבים על המדינה. הדבר הזה הרתיח לי כל הזמן את הדם. לא יכולתי לסבול שככה

"אבי עופרים עם ספרית: אסתר הי מיסכנה?"

בכתורת רעשנית וזיכרונות יוצא גדול שבועוני-הרכילות המערב-גרמניים, ניה צייס (משמאל).

ואומנם, אסתר ואבי רייכשטאט-עופרים, שהפכו לכוכבי-הצמרת של הזמר הגרמני לאחר שירדו מן הארץ, שוב אינם זוג מאושר.

לכל היותר, כפי שמסביר השבועון, חיים הם בהרמוניה גמורה — על הבמה בלבד. שואל השבועון:

"האם הופרעה ההרמוניה בין אסתר ואבי עופרים, בפיסגת הצלחתם המיקצועית? דקא עכשוויהם זכו בתקליט הזהב השלישי, לי רגל שלושה מיליון תקליטים שלהם שנמכרו? יש הטוענים כך מומן. הם אומרים שאסתר ואבי נוהגים אומנם על הבמה כזוג

מדיפה לשבת בבית, יוצא אבי לבלות, עד לש- עות הלילה הקטנות.

"לא פעם סיפרו על החברות הי קטנות של אבי, ולאחריה הוא נראה כבר ברלינאי, כחברתה של ספרית קטנה...

רומן-אהבים סוער

מיקרה הדרמטי, שזכה כרגע בי עיתונות-הרכילות הגרמנית לכותרות הי ראשיות, אירע כאשר אבי רייכשטאט בילה

Abi Ofarim mit Friseur: Arme Esther!

NEUE Pocken-Prüfung

WELT BÜRO

TV-PROGRAMM TV-Sonderausstrahlung

משום שניסה להכניס לחדרו את כוכבנית הטלביזיה פגי ל, בת 26. לדברי העיתונות הגרמנית, אסר השוער

הזמר הישראלי מעורר סנסציה בגרמניה העופר והספרית

של המלון על אבי לעלות לחדרו, בחברתה של הנערונת. "אתה איש נשוי, מר עופרים, ומשום כך לא נוכל להסכים לכך שתתגורר אצלנו עם גברות שונות, בזו אחר זו", אמר לו השוער — ובעיקבות מיקלחת זו גורש הזמר המפורסם ביותר של גרמניה מן הי מלון.

חבל להתגרש

מי שזוכר את חיי הווג, שעה שעוד לא היו יורדים, לא יודע, בלא עדיין היו זוג ישראלי חמוד שהופיע במעוון התיאטרון, יודע שגם כאן לא חסרו לחיי-הווג צרות.

יש אף הנזכרים, שהנסיעה לאירופה באה, במידה רבה, כדי לתקן את חיי-הנשואים של הווג — שהצליח כליכך ביחד, עד כי חבל היה להם להתגרש.

אם כי מכחינה ריגשית היו שמחים, כבר אז, לעשות זאת.

ביתיים מסתבר שהשותפות הנשואה מצ- ליחה יותר ויותר. ושחבל, יותר ויותר, ל- התגרש.

מלבד שלושה מיליון תקליטים, אשר מכרו בגרמניה; מלבד שלושה פרסי תקליט הזהב; ומלבד התהילה העיוורת לה זוכים השניים, יש לאסתר ולאבי גם תוכניות לעתיד.

לילה שלם כבר ברלינאי בשם קופה-77. ל- ציוו בילתה נערה בת 20, בלונדית וקצרת שיער, שלבשה שמלת-מיני צחורה.

קוראים לה אינגה, היא לא יהודיה, והיא ספרית בברלין. אבי ואינגה לא הסתפקו בכך שניתן היה לראותם רוקים כשגופותיהם דבוקים זה לזה. מפעם לפעם גם נשק אבי לנערה, וכש- ראה שמסתכלים — אף בצורה הפגנתית כל- שהו.

הכתבים הסקרניים, ששאלו על מעשיו של אבי במקום, נתבשרו שהוא מבקר בקופה- 77 לא פעם. שם התיידד עם אינגה, שהיא ידידה של בעלת-המקום.

וכך, כנראה, צמח רומן-אהבים סוער בין הזמר הישראלי השחרחר לבין הגרמניה הבלונדית והצעירה.

מקדחת מן השוער

אין זו הפעם הראשונה שאבי מפגין את אהבתו לנערות קטנות וגרמניות. מלבד העובדה שהוא נפגש ויוצא, בהסכ- מת אסתר רייכשטאט, עם עשרות נשים ש- הוא הכיר במסגרת עבודתו, הוא גם מקיים פגישות הרבה פחות ציבוריות — והרבה פחות תמימות.

אשתקד, התפוצצה, למשל, שערורייה לא קטנה — כאשר אבי גורש מאחד מבתי המלון היקרים ביותר של העיר הגרמנית דיסלדורף.

נאהבים קטנים, אבל חיים כנפרד וכנפרד מאוד, כשהם בבית.

"האם עובדה זו נובעת מן האופי השונה מאוד של כל אחד מבני הווג? בעוד שאסתר

העופרים
אבי ואסתר — כפי ש- הם היום, בשיא הצלח- תם. לדעת הגרמנים אסתר בת 26, ואבי 30.